



## Splněné přání

Ondrovi se zase nechtělo do školy. Chodil do ní už skoro celý rok, ale pořád si nějak nemohl zvyknout. Někdy byla škola zábavná – třeba při tělocviku, kreslení anebo při zpívání. Někdy byla zajímavá – třeba při počítání. Ale někdy dovedla být pěkně nepříjemná – hlavně při čtení a psaní. To totiž Ondrovi moc nešlo. A dneska si chce paní učitelka poslechnout, jak budou děti číst pohádku. Na to se Ondra vůbec netěšil. Četl pomalu a zadržával. Ach jo...

Cestou do školy se Ondra loudal. Kdyby mě tak paní učitelka nevyvolala, říkal si v duchu, když procházel parkem. Kdyby tak na mě zapomněla. Anebo kdyby škola jednoduše zmizela! To by bylo nejlepší! Jenomže škola stála pevně jako skála. Ondra na ni od parku dobře viděl. U dveří se shlukovaly děti. Povídaly si a čekaly, až zazvoní a pan školník otevře.

Najednou si Ondra všiml, že na kameni pod tisem sedí maličký človíček. Velký byl sotva jako dlaň.

„Páni,“ sklonil se Ondra k zemi a prohlížel si toho drobečka. „Kdo jsi?“ zeptal se zvědavě. „A co tu děláš?“

„Já jsem černokněžník Zlobyrád,“ odpověděl človíček v šedém sametovém kabátku. „Čekám tady na někoho, kdo bude mít nějaké hodně zlobivé přání.“

„Zlobivé přání?“ podivil se Ondra.

„Pořádnou rošťačinu,“ přikývl černokněžník.

„Třeba aby zmizela škola?“ zeptal se zkusmo Ondra.

Zlobyrádovi se při těch slovech rozjasnila tvář.

„To je výtečný nápad!“ odpověděl Ondrovi. „Opravdu by sis to přál?“





Ondra horlivě přitakal: „Jasně.“

Maličký černokněžník se usmál a pokýval hlavou. Potom si pro sebe něco potichu zamumlal a škola zmizela. Znenadání byla jednoduše fuč.

Na místě, kde ještě před okamžikem stála školní budova, hřiště a zahrada, rostl hustý trávník. Ondra vykulil oči. To se mu snad jenom zdá! Ale nezdálo. Všechny děti ohromeně zíraly na místo, kde chyběla škola. Oči jim údivem málem vypadly z důlků. Jak mohla najednou zmizet taková obrovská budova? A celé školní hřiště! Kam se všechno podělo? Nikdo to nechápal.

Ondra se otočil po černokněžníkovi, aby mu poděkoval. Ale po něm jako by se slehla zem. Zmizel stejně jako škola.

Děti se postupně vzpamatovávaly z neuvěřitelného překvapení. Lenošiví a špatní žáci začali jásat. Žvahoun, který vloni propadl, plakal štěstím. Vzorná žákyně Vosáhlová natahovala. Několik jedničkářek smutnilo. Ondra se radoval. Stejně jako Kryštof, Michal a Dominik, jeho nejlepší kamarádi. Ale ani jim Ondra o malém černokněžníkovi pro jistotu nic neřekl. Bylo to jeho velké tajemství. Jeden nikdy neví. Kluci se můžou proreknout. Kdyby se to dozvěděli rodiče, určitě by chtěli, aby černokněžník školu hned přičaroval zpátky. A to by Ondra vážně nerad.

Děti chvíli postávaly u trávníku. Jenomže škola se nevrátila a nebylo, kde se učit. Tak se všichni postupně vydali zpátky domů.

